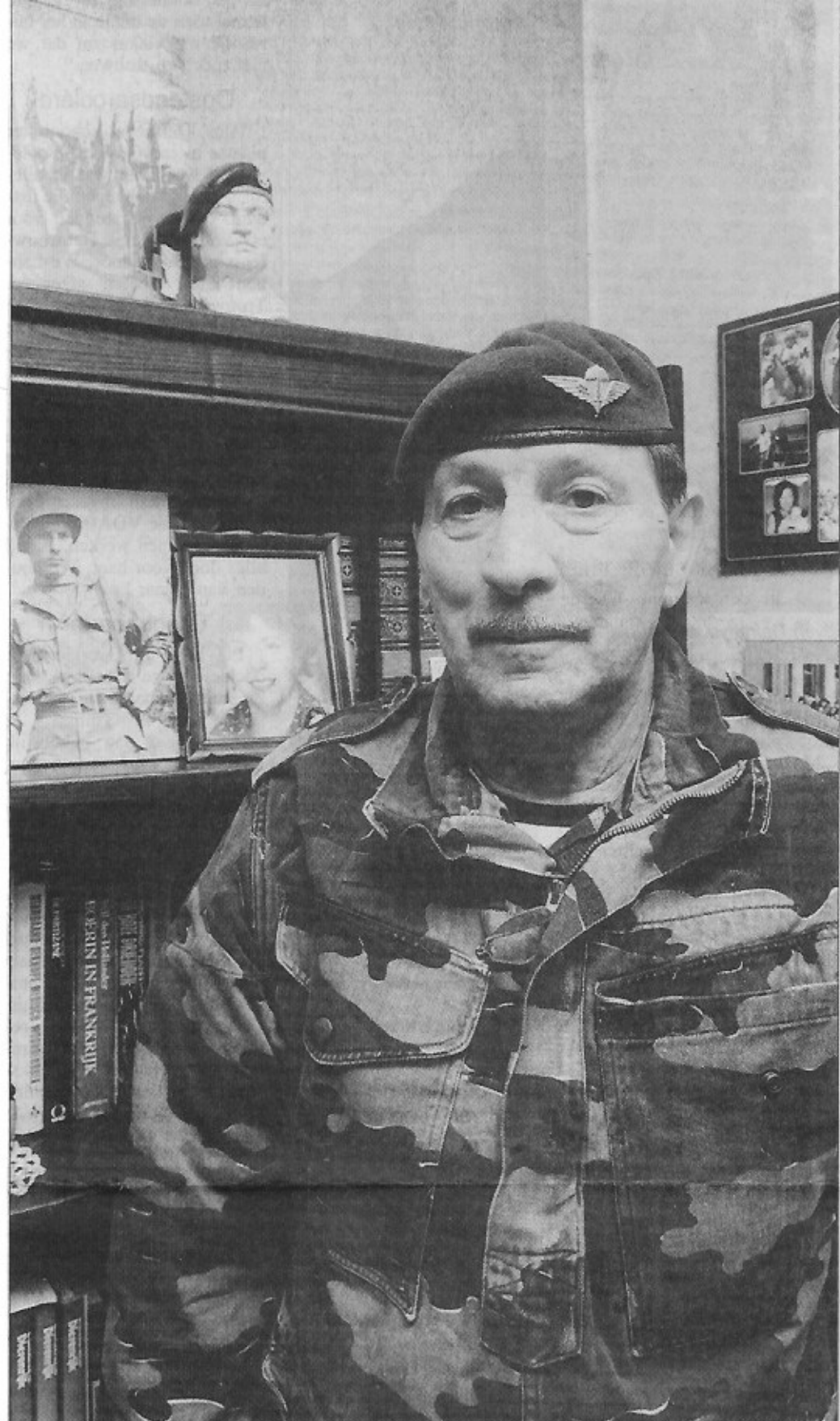

In jeugdige overmoed trok Kamiel Vermote als „rode baret” naar 38ste breedtegraad

De Koreaander van d'Hogge Barriere

Vandaag vlaggendrager van de ex-Koreastrijders maakte Kamiel Vermote deel uit van een algemene huldiging in Melsbroek. Iets wat hem trouwens ook in zijn eigen Vettegas/d'Hoge Barriere overkwam: hij werd er gedecoreerd door de toenmalig burgemeester Boels van Stene. Korea was voor Kamiel veel meer dan zomaar pogen in Oost-Azië het democratisch recht veilig te stellen. Want vrienden als Bertha Panèeles zoon Mizzie en Konterdammer Oscar Demol maakten eveneens die onbeschrijflijke oorlogsfeer mee. „Samen met 'Molletje' zaten we in een mortierput op amper 10 meter van elkaar, toen deze laatste door een vijandelijk projectiel werd getroffen. Ik ben direct bij hem gegaan. Het afgrijselijk beeld van het quasi onthoofde lichaam is me jaren lang blijven achtervolgen. Meer dan eens heeft mijn moeder me moeten wakker maken, toen ik een remloos verdriet uitsnikte. 't Is nu al 50 jaar dat ik, op 'Stèèneplaatse', de zondag na 11 november bloemen op Molletjes graf neerleg...” Het waarom van dit Korea-engagement zal wel altijd onbeantwoord blijven, volgens Kamiel... „Omdat eenmaal terug in België men bij het leger veel liever onze hielen dan onze tenen zag. In Lombardsijde werden de Koreanen bijna allemaal door een 'Lucifer' van een commandant buitengewerkt.”

— Toen kinderen nog buitenspeelden...

— **Kamiel** : „Te veel deugniet was ik op school ternauwernood een middelmaat, al lagen rekenen en tekenen mij helemaal niet slecht. Ik genoot

van de schietlappentijd waarin marbels, toppen, hoepels, *kèzenutjes* en prentjes van coureurs en filmvedetten de plezantigheden van 't stratenvolkje uitmaakten. 't Gebeurde dat we, voor wat extra zondags-

geld, achter *slunsen en bènen* gingen zoeken... die we naderhand bij Siesse Wachter, Jultje Verbeke of moeder Stappers kwijtgeraakten.”

— **Communie... en eerste tot ?**

— **Kamiel** : „Op *Stèeneplatse* deed ik mijn communie. Mijn eerste totje zal wel aan Marie-Louise geweest zijn, een hups zwartje van *uze kotee*. Langs de Steense Dijk waren veel 'grote huizen' een tijdlang onbewoond. Ideale oefenruimtes voor jonge vuistvechters als René Stappers, Kamiel Mombert, Marcel Devriendt, Maurits Coucke en kozijn Julien Vermote om tot het bokswereidje van trainer Theo Vanha-verbeke en Europees kampioen Karel Sijs door te dringen. Ik sprong er graag even binnen.”

Opgegroeid langs de Steense Dijk, schuin over de Batterij van Hamilton, als derde zoon van *kolenmarchang* Charles Vermote wist Kamiel vlug hoeveel een boterham kostte..., toen hij brute kolenzakken moest helpen vullen. In niet gemakkelijke tijden leer je heel vlug op eigen benen te staan. Alhoewel... Wat speelt er zich toch in je hoofd af om op je 22ste in te schepen naar 't verre Korea om er rond de 38ste breedtegraad en op een zucht van China orde op zaken te willen stellen ? In de man-tegen-mangevechten verlies je een kameraad en word je zelf ernstig in de zijde getroffen. Na zijn afzwaai lachte het geluk Kamiel evenwel toe : door toedoen van de Steense burgemeester Maurits Dewitte werd hij als gemeentewerkman aanvaard en bleef later ook voor Groot-Oostende bij de beplantingen aan de slag. De terreinen van alle plaatselijke voetbalvelden ten bate ! Kamiel Vermote, vlaggedrager van de ex-Koreastrijders, kreeg meer dan de tijd om opnieuw zichzelf te zijn. Toen hij *wiekgburgemèester* van 't Vettegas/d'Hoge Barriere werd, kon zijn Steensedijkhart niet volkser, niet kermisvrolijker kloppen...

Vader Charles Vermote die in jaren dertig bij de Oostendse SEO werkte, zette na de bevrijding de grote stap naar zelfstandig kolenhandelaar. „Eigen aan die tijd dronk pa graag een pintje en was, als duivenmelker, een goeie klant van Frans Deschacht in de Leeuwerikenstraat. Op kleine vluchten als Arras, Clermont en Breteuil stond hij goed zijn steek.”

dedju ! — vaststellen dat de muizen er nog niet aardig aan geknabbeld hadden. Pa, een caféganger ? Leutigaard zoals hij was, legde vader graag een kaartje bij Pauline van 't Vliegplein en ging even welgezind naar Berten Bontes beltenrinkelende afspanning.”

— **En moeder Ema...**

— **Kamiel** : „Afkomstig van Haecht was ma veel strenger dan pa. Ze had haar op de tanden. Ik mocht geen deugnietrij uitsteken. Alhoewel vader een kalote was, moest ik van moeder naar een stadsschool : volgens haar later noodwendig voor een job aan de stad !”

— **De Batterij van Hamilton...**

— **Kamiel** : „Dat was de plaats bij uitstek voor de manekes zonder vrees. In de landbouwgrond lagen nog veel fusées uit de Eerste Wereldoorlog. We staken die helse dingen in een potje, die we met een lucifer ontstaken... waarna het bliken ding nog niet aardig van de ene kant naar de andere kant wegspeekte.”

Muizen vraten aan pa's centen

— **Pa won een aardige cent aan zijn duiven ?**

— **Kamiel** : „Hij had toch wel een 40-tal wedstrijdvogels op kot. Toen hij eens een goeie prijs had gewonnen, stak hij het geld weg onder het graan op zijn duivenkot. Wanneer hij op een dag zijn centen ging halen, moest hij — non-

Claironblazer wordt commando

Zijn vader was kalote... maar niettemin blies Kamiel Vermote op zeker ogenblik de clairon bij de sosjes van de Noordsterre in de toenmalige Veldstraat (nu Jules Peurquaetstraat). „Vrienden als Loewietje Allary en de broers Mong en Frans Deblaere waren er eveneens bij.”

— **Dan lonkt je legerdienst...**

— **Kamiel**: „Ik tekende voor de commando's. Een niet te vergeten zeer hard jaar in Marche-les-Dames, waar omzeggens alle gevechtstechnieken werden aangeleerd, met inbegrip het bergbeklimmen. Het was zeker niet iedereen gegeven om tot dit elitekorps toe te treden. De helft van de kandidaten gaf trouwens tijdens de dienst op.” **Moelijkste tijdens zo'n commando-opleiding?**

— **Kamiel**: „De kwikmarsen: met ransel op de rug en geweer over de schouder zo'n 10 à 15 km op volle snelheid stappen. 't Gebeurde ook dat we de Maas moesten overzwemmen... Je moest hierbij met je ene hand je geweer boven water houden, want je wapen moest droog blijven.”

— **Niet gemakkelijk...**

— **Kamiel**: „Vaak moesten we met een rubberboot oversteken. Halfweg schoot men op het vaartuigje, dat meteen de dieperik inging. Dus moest je al zwemmend je leven redden. We klommen op de rotsen waar koning Albert I z'n dodelijke val deed.”

Koreastrijders werden nogal wat beloofd...

Zondag 25 juni 1950 overschrijdde Noord-Koreanen de 38ste breedtegraad.

Op 15 september kwam er een reactie van de Verenigde Sta-

ten die met vlootbeveiliging de bedreigde Zuid-Koreanen ter hulp snelden. Onder het bevel van generaal Mac Arthur landden de troepen bij Intsjon. Maar de toenmalige Chinese leider Mao ging in de kortste keren over tot de tegenaanval met een kwart miljoen Chinezen...

— **Bracht Korea jou tenslotte iets op?**

— **Kamiel**: „'t Leek alsof we bij onze terugkomst de schoonste jobs zouden worden toegewezen. Maar 't bleek echter niet meer dan *een scheet in een netzak*... Tijdens je Koreatijd werd je betaald als beroepsmilitair met 50 fr. daags extra *gevechtspremie*. Heus niet om over naar huis te schrijven en gezien het risico dat je hinder liep, grandioos te weinig...”

— **Op 7 februari 1951 was het zover...**

— **Kamiel**: „Met 52 man in het vliegtuig en met vluchten van 7 à 8 uur, via Canada, San-Francisco en Tokio landden we in het Koreaanse Seoul.

Vandaar ging het naar het Chang-Ri-tentenkamp voor een opleiding van twee weken, alvorens naar het Imjinfront te gaan.”

— **Wat onthou je van dit Oost-Aziatisch gebied?**

— **Kamiel**: „Korea is op zich een heel mooi land, waar veel kapot gebombardeerd was en waar veel armoede heerste. De mensen hadden noch kleren noch eten en leefden in strooien hutten.

We vielen in hun smaak want al wat over was van de keuken, gaven wij aan hen.”

Chinezen

— **Hoe moeten we 't front voorstellen?**

— **Kamiel**: „Heuvelachtige gebieden waarin zich rijstvelden bevonden. Onze opdracht was meestal troepen van bevriende landen aflossen, wanneer ze 14 dagen front achter de rug hadden.

Gebeurde het dat we in zo'n rijstveld omsingeld waren, dan moesten we blijven zitten totdat het weer klare dag was... om de eenvoudige reden dat de Chinezen nooit in volle klaarte vochten. Bij de donkerste kwamen ze uit... en zag je er één, dat zag je er duizend! Hadden de Chinezen de wapens die wij hadden, dan was er waarschijnlijk geen enkele *geallieerde* teruggekeerd.”

— **Vrienden gesneuveld?**

— **Kamiel**: „Luitenant Beauprez is daar gesneuveld: afdalend van een berg liep hij op een landmijn, toen hij samen met Amerikanen deel uitmaakte van een verkenningsploeg.

Ook sergeant Oscar Demol (*16.07.1929), van de Steense Konterdam, liet op 8 april 1953 het leven. We mochten geen krijgsgevangenen nemen. Dat bleek te gevaarlijk, omdat die gasten in laatste instantie nog een granaat durfden tot ontploffing brengen.”

— **Jij werd ook gewond...**

— **Kamiel**: „Ik was op patrouille toen naast de drie blauwe bonen in mijn kogelvrije vest... er één in mijn zijde drong. 't Deed erg veel pijn en ik draaide er wel even van weg. Ik werd met een jeep weggevoerd en vervolgens met een helikopter naar Poes-hang gebracht.

Toen ik wat aan de beterhand was, hebben ze me naar Brussel getransporteerd.”

Amor lonkte vanuit Brielen

Na die nare Koreadroom was het Kamiel Vermote gegeven een normaal familieleven uit te bouwen. In de Oostendse Nieuwe Zaal kon hij Denise Metsu uit het Ieperse Brielen heel dicht tegen zijn gilet trekken, wat op 12 december 1953 op een huwelijk uitliep.

„Het was een mooi meisje en vooral *een goe vrouwmens*. Lesly, Kevin, Vincent en Nathalie maakten ons mooi gezin compleet... met intussen een achterkleinkind als opperste kroontje.”

— **Het noodlot kon niet ontkomen...**

— **Kamiel**: „In het gestel van mijn vrouwtje woekerde een kwaadaardige ziekte, waarvan zij evenwel nooit iets geweten heeft.

Toen ik in 1997 voor de batalionfeesten naar Diksmuide moest, kon Denise niet meegaan omdat ze zopas een tweede operatie achter de rug had. Maar de kinderen zorgden voor hun moeke.”

— **Het zo spijtige einde bleek heel nabij...**

— **Kamiel**: „Toen ik 's anderendaags de koffie aan het zetten was, hoorde ik een doffe slag. Ik liep naar haar kamer waar Denise het nog heel lief uitstootte... *dat ze een draaiingsje had gekregen*.

Ik belde de 100 op en paste in de gauwte nog een mond-opmondbeademing toe.

Niets gebaat, toen de ziekenwagen omzeggens al voor de deur stond, kreeg Denise een tweede, ditmaal noodlottige beroerte. Op die droevige zaterdagmorgen 1 juni 1997, wees de klok 8 u.30...”

Wijkburgemeester van 't Vettegas

't Vettegas/d'Hoge Barriere, sappig Steense werkmensennest tussen Steense Dijk, Vliegplein en Mariakerkelaan, had na de bevrijding nog niets van zijn volkse ingesteldheid verloren. Toen Achiel Tempelaere, voorzitter feestcomité, *Koreaander* Kamiel Vermote als *wijkburgemeester* aanstelde, kon accordeonist Evarist van contentement zijn orgel niet wijder opentrekken!

Op dat ogenblik werkte Kamiel Vermote bij Henri Caes, de asfalteur van aan d'Hoge Barriere: „Hij drong erop aan dat ik mij zou kandidaat stellen voor het burgemeesterschap van de wijk. Als tegenkandidaat had ik Cyriel Pente, de bekende batterist in die dansgrage dagen. In de cafés werden bonnetjes voor 5 fr./stuk aan de man gebracht, waarmee je een stem op je kandidaat kon uitbrengen. Uiteindelijk kreeg ik vijf stemmen meer dan Cyriel.”

— **Waar ging al die ping-pong naartoe?**

— **Kamiel:** „Brouwersknecht Willy Decoo werd opgedragen de vijf frankstukken bij te houden, bedoeld voor traktaties tijdens de rondgang. Waar ik af en toe een tournee uit eigen zak gaf, heb ik naderhand nog 14 dagen moeten werken om mijn schulden af te betalen. Let op, ik heb het zeer graag gedaan. De kermissen vroeger waren heel amusant... en wijkfeesten in de echte zin van het woord. Zoiets zie je

vandaag niet meer...”

— **Tijdens de televisieloze tijd was het stamcafé een verademing voor het werkvolk...**

— **Kamiel:** „Denk maar aan Berten Bonte, *de pèrdevint*, naar wiens afspanning de mensen uit de boerenbuiten kwamen om een druppel te drinken, vooraleer ze naar de markt trokken. Er waren haken in de buitenmuur om hun paarden aan vast te maken. Er was Frans Deschacht met een hart als een koekenbrood voor SKVO-voetbal... én zijn duivenmelkers!”

— **Cafés, bijna een verhaal zonder einde...**

— **Kamiel:** „Waar is de tijd dat Polletje Vereecke in 't weekend accordeon speelde in het café van zijn ouders, waar nogal een danspasje werd verzet. Je had De Blauwe Duif van Mona en Roger; d'Hoge Barriere van Manda Maenhoudt ooit door Neron Vans-

lembrouck, vader van beroepsrenner Staf, opgestart en waar je voor paardenvlees terecht kon; 't Sportpaleis, uitgebaat door Vettegasse beroemdheden als Marguerite Colon, Hubert Lacoure, Freddy en Ronny Nachtegale; of bij Narden en Sabine, hoek Leeuwerikenstraat/Sint-Janstraat, heet dansparadijs tijdens de kermisdagen.”

— **Toen de foor aan de beerpitten stond...**

— **Kamiel:** „'t Is waar ook, toen wasserij Decorte nog niet was uitgebreid en het jonge volk naar de *slingers* en *schutenbalancoirs* trok aan de hoek Torhoutsteenweg/Sint-Jansstraat.

Om 't caféhoofdstuk af te sluiten, graag nog 't Vliegplein van Pauldines kaarters vermelden en natuurlijk 't cafeetje van *Treesje d'Hollaansche*, waar Pietjeventje steevast de orgelzwengel moest ronddraaien!”

Slachtoffers zijn ook moeders kinderen...

De onzinnigheid van de oorlog...

Stel je bent opnieuw 21, zou je het overdoen, vragen we Kamiel. „Nee'nk, godverdomme neen'k... Als ik er aan denk wat ik daar allemaal heb gezien en meegemaakt. Mensen die je noch van haar noch pluim kent, moet je koud maken.”

Ouder wordend blijft de afschuwelijkheid van het oorlogsfront je beroeren: „Je ziet daar iemand lopen en schiet een mens die je niet eens kent, overhoop. Zonder pardon.”

— **Heb je daar gruwelijke dingen gezien?**

— **Kamiel:** „De aanblik van de gekblesseerden die daar liggen, of een mens die de lucht invliegt nadat hij op een landmijn heeft getrapt... Mens, ik mag er niet meer aan denken.”

— **Woelige nachten meegemaakt?**

— **Kamiel:** „In het begin dat we aan het front zaten, hoorden we aleens iets ruttelen. De Chinezen!, dachten we. Maar neen, 't waren ratten die op onze weggeworpen etenblikjes afkwamen. Wat niet zonder lawaai ging. Je hebt geen gedacht hoe talrijk het ongedierte daar wel was.”

— **Ook Koreavrijwilligers trokken hun plan...**

— **Kamiel:** „We kregen een *c-rantsoen* als overlevingspakketje. Je moest het dan zelf verwarmen, waar normaliter onze metalen helm voor diende. We moesten wel, wilden we het niet koud eten. We warmden het op een mazoutvuur dat in de tent stond. Wassen en scheren deden we trouwens ook in onze helm.”